

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

sídlem

zastoupena advokátem Mgr. Lukášem Votrubou
sídlem Moskevská 637/6, 460 01 Liberec 4

proti

žalovanému:

Krajský úřad Libereckého kraje

sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

za účasti:

sídlem

zastoupeno advokátem Mgr. Martinem Čaňkem
sídlem Dolní náměstí 679/5, 466 01 Jablonec nad Nisou

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2018, č. j. OÚPSŘ 214/2018-rozh.

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 26. 11. 2018, č. j. OÚPSŘ 214/2018-rozh., se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou (dále jen „stavební úřad“) ze dne 23. 4. 2018, sp. zn. 4864/2016/SÚ/Ha, č. j. 10636/2018, jímž bylo k žádosti stavebníka Bytového družstva [REDACTED] Jablonec nad Nisou (osoba zúčastněná na řízení), vydáno stavební povolení na stavbu plynové kotelny v objektu bytového domu [REDACTED] č. p. [REDACTED] v [REDACTED].
2. Žalobce předeslal, že je vlastníkem soustavy zásobování tepelnou energií (dále „SZTE“) ve smyslu § 2 odst. 2 písm. c) bod 14. zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), která je provozována ve veřejném zájmu. Následně odkázal na bod 11. uvedeného ustanovení a § 509 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, s tím, že energetická či jiná vedení nejsou součástí pozemku a že součástí liniových staveb jsou i stavby a technická zařízení, která s nimi provozně souvisí. Vyjádřil přesvědčení, že jako vlastníku SZTE mu náleží právo v řízení podle § 77 odst. 5 energetického zákona uplatňovat oprávnění, která se vztahují k SZTE jako celku, tedy i skutečnost, že je SZTE provozována ve veřejném zájmu. Správní orgány jeho vlastnické právo ve správním řízení nedostatečně chránily, čímž rozhodly v rozporu s § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.
3. Za zásadní procesní vadu žalobce označil postup žalovaného, který ho před vydáním napadeného rozhodnutí nevyzval ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu k tomu, aby se seznámil s podklady rozhodnutí a vyjádřil se k nim. Žalovaný sám uváděl, že řízení doplnil o stanovisko orgánu ochrany ovzduší ze dne 6. 11. 2018. Žalobce tak nemohl zjistit, zda se orgány ochrany ovzduší vyjádřily k jím předloženému energetickému posudku [REDACTED]. Podle žalobce mají správní orgány vycházet z bezpečně zjištěného skutkového stavu, žalovaný přitom považuje za důkaz závazné stanovisko orgánu ovzduší ze dne 13. 10. 2016, vycházející z cenové hladiny roku 2016. Stanovisko bylo opatřeno v původním stavebním řízení, před vydáním rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2017, jímž bylo zrušeno stavební povolení ze dne 24. 4. 2017. Ve zrušujícím rozhodnutí žalovaný stavebnímu úřadu uložil, aby se zabýval námitkami žalobce do závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší ze dne 13. 10. 2016. Napadené rozhodnutí tento závazný názor vyslovený ve zrušujícím rozhodnutí popírá, pokud se týká povinnosti vypořádat se s námitkami žalobce ve vztahu k tomuto stanovisku, resp. splnění podmínek dle § 77 odst. 5 energetického zákona ve vztahu k nově vydanému stanovisku orgánu ochrany ovzduší ze dne 6. 11. 2018.
4. Žalovanému žalobce dále vytýkal, že se nevypořádal s energetickým posudkem [REDACTED] ze dne 1. 7. 2018 k provedení § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší. Zásadní otázkou bylo, zda má být soulad navrhované stavby posuzován podle § 16 odst. 7 energetického zákona ve znění účinném před 1. 1. 2017, nebo po 31. 12. 2016, když od 1. 1.

2017 došlo k jeho novelizaci. Původní znění uvedeného ustanovení vyžadovalo prokázání ekonomické přijatelnosti SZTE pro stavebníka, resp. technické možnosti. Ekonomickou přijatelnost prokázal žalobce právě posudkem [REDACTED], podle kterého byla cena tepla ze SZTE vyšší jen o 18 Kč/GJ, resp. při sjednání dlouhodobé smlouvy dokonce nižší. Žalobce poukázal na obdobná řízení, např. před stavebním úřadem v Žatci, kdy stavební úřad žádost stavebníka zamítl s odůvodněním o ekonomické přijatelnosti SZTE, i když cena z nově navrhovaného zdroje byla o 3,88 % nižší než ze SZTE. Žalovaný se s posudkem vypracovaným až v průběhu odvolacího řízení nevypořádal, jen ho zmínil v odůvodnění, přitom i dle judikatury Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 10 As 84/2014) jsou stavební úřady povinny zabývat se otázkou ekonomické přijatelnosti. Ve věci sp. zn. 7 As 71/2012 Nejvyšší správní soud uvedl, že nelze vycházet z ekonomického propočtu stavebníka, aniž by si stavební úřad ověřil, že uváděné údaje odpovídají skutečnosti. Žalobce energetickým posudkem prokázal, že údaje uváděné stavebníkem neodpovídají skutečnosti. Stavební úřady tak nemohou odkazovat na stanoviska orgánů ochrany ovzduší, která jsou nepřezkoumatelná.

5. Předložený posudek nelze odmítnout z důvodu, že byl vypracován podle zákona o ochraně ovzduší platného po 1. 1. 2017. Rozhodující je, že posudek obsahuje výpočty a závěry, aniž by se jednalo o energetický posudek podle zákona č. 406/2000 Sb. k provedení § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Rozhodnutí žalovaného tak trpí vadou, neboť bylo vydáno v rozporu s § 2 odst. 1, § 2 odst. 4 správního řádu, v řízení před žalovaným se vyskytl důkaz, který zásadním způsobem zpochybňuje stanovisko orgánu ochrany ovzduší z roku 2016, resp. splnění podmínky podle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, pokud se týká ekonomické přijatelnosti SZTE pro stavebníka. Z hlediska důkazního měla být podle žalobce dána přednost energetickému posudku [REDACTED], byl evidovaný v systému ENEX. Hodnocení důkazů žalovaným a posouzení ekonomické přijatelnosti bylo v rozporu se zásadami dokazování dle § 50 správního řádu.
6. Žalovaný se nevypořádal s odvolacím bodem, v němž žalobce namítal, že posuzování ekonomické přijatelnosti dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší mělo být činěno podle právní úpravy platné od 1. 1. 2017. Zatížil tak svoje rozhodnutí vadou, z řízení nebylo patrné, podle jaké právní úpravy byla věc posuzována. Žalobce také argumentoval tím, že stavebník doplnil (opravil) dokumentaci podáním ze dne 29. 11. 2017, k opravené dokumentaci měl být doložen posudek podle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší.
7. Z opatrnosti žalobce doplnil, že pokud měla být ekonomická přijatelnost nové stavby řešena podle právní úpravy platné od 1. 1. 2017, pak stavebníkem předložená listina neodpovídá § 9a zákona č. 406/2000 Sb., resp. vyhl. č. 480/2012 Sb. Bylo povinností žalovaného, resp. stavebního úřadu či dotčených orgánů státní správy přihlížet jen k posudku [REDACTED] a žádost měla být zamítnuta. Žalobce uvedl, že touto argumentací nehájí veřejný zájem, poukazuje na to, že orgány, které tento veřejný zájem měly chránit, tak nečinily. Proto je jejich rozhodnutí nezákonné, nenaplnilo legitimní očekávání žalobce, který byl dotčen na procesních právech, co se týče dokazování a zjištění skutkového stavu věci, porušeny byly tedy obecné zásady správního řízení.
8. Stavební úřad a žalovaný nezajistili stanoviska všech orgánů životního prostředí, posudek [REDACTED] žalovaný předložil jen orgánu ochrany ovzduší, nikoli dalším orgánům životního prostředí. Podle žalobce je otázkou, zda bylo možné přihlížet k souhrnnému stanovisku Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 26. 10. 2016, když stavební řízení bylo

zahájeno

až dne 23. 11. 2016, nadto neúplnou žádostí.

9. Postupem žalovaného došlo také k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, neboť žalovaný fakticky doplňoval skutkový stav (právní hodnocení) za stavební úřad. V rozhodnutí ze dne 1. 8. 2017 žalovaný uložil stavebnímu úřadu, aby se vypořádal s námitkami žalobce. Ve vztahu k odvolacímu bodu existence vydaného územního souhlasu ze dne 3. 5. 2016, resp. stavebního povolení ze dne 21. 4. 2016, žalovaný uvedl, že se s ním stavební úřad vypořádal, ale současně shledal potřebu argumentaci „dovysvětlit“. Takový postup podle žalobce není možný, neboť buď je argumentace stavebního úřadu v rozhodnutí obsažena a je přezkoumatelná, nebo není, v takovém případě ji musí orgán, který rozhodnutí vydal, doplnit.
10. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného

11. V úvodu písemného vyjádření žalovaný konstatoval, že obdobné námitky uplatnil žalobce v odvolání a žalovaný se s nimi vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které proto odkazuje.
12. Na str. 9 a 10 rozhodnutí žalovaný zdůvodnil, že k předmětnému posudku je ve stanovisku pouze vysloveno, že původní závazné stanovisko ze dne 13. 10. 2016 je platné, více se stanovisko energetickým posudkem nezabývá. S tímto stanoviskem žalovaný účastníky řízení neseznamoval, neboť nemělo vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, opačným jednáním by žalovaný zasáhl do zásad rychlosti a procesní ekonomie odvolacího řízení. Nad rámec žalovaný uvedl, že se ani nejedná o žádný nový podklad, protože jím byla jen potvrzena správnost podkladu rozhodnutí založeného ve spisu, s nímž byli všichni účastníci řízení včetně žalobce seznámeni.
13. K energetickému posudku [REDACTED], kterým žalobce zpochybňoval stavebníkem předloženou „Ekonomickou rozvahu a finanční zhodnocení plynové kotelny“ žalovaný konstatoval, že jím žalobce nehájí žádné své zájmy, které je možno chránit ve stavebním řízení. Žalovaný i stavební úřad pokládaly stavebníkem předložený podklad za dostatečný pro splnění zákonných požadavků. Žalobci nepřísluší hájit veřejné zájmy, ať už se týkají ochrany ovzduší nebo čehokoli jiného. Posudkem žalobce neprokazoval, že stavebníkem předložený podklad neodpovídá skutečnosti, nýbrž že za určitých podmínek by mohl do budoucna dodávat energii levněji. Tyto otázky nepřísluší stavebnímu úřadu řešit, žalobce by měl stavebníka sám přesvědčit, aby setrval v soukromoprávním vztahu. Ze strany žalobce jde o obhajobu ekonomických či provozních zájmů.
14. K námitce porušení zásady dvojinstančnosti žalovaný uvedl, že zpřesnění odůvodnění rozhodnutí, které je ve výroku správné, zákon nebrání. Žalovaný odkázal na rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 211/2017-47, podle kterého ne každá vada či nedokonalost rozhodnutí má vést k jeho zrušení. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Replika žalobce

15. V replice žalobce uvedl, že přednost by mělo mít právo účastníka seznámit se s podklady před rychlostí řízení a procesní ekonomii.
16. Žalobce trval na tom, že před stavebním úřadem nehájil veřejný zájem, byť je ochrana řízení a provozu SZTE atributem jeho vlastnického práva k SZTE. Posudkem [XX] žalobce prokázal nesprávnost ekonomického posouzení, které bylo podkladem pro vypracování závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší, resp. podkladem pro stavební úřad. Žalobce má právo jako účastník řízení předkládat důkazy, žalovaný nedostál své povinnosti vypořádat se s posudkem předloženým žalobcem.
17. Uvedená povinnost je projevem zákonné normy v § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší ve znění před i po novele. Stavební úřad měl zkoumat ekonomickou přijatelnost na základě podkladů ve správním spise. Byl tak povinen zdůvodnit, proč se mu jeví důkaz „Ekonomická rozvaha a finanční zhodnocení“ jako správný a proč energetický posudek vypracovaný v souladu s aktuální legislativou odmítá použít. Neracionální je postup stavebního úřadu, který upřednostnil podklad předložený stavebníkem. Žalobce znovu poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, sp. zn. 10 As 84/2014, podle něhož je povinností stavebního úřadu zkoumat ekonomickou přijatelnost navrhované změny. Závazné stanovisko orgánu životního prostředí se netýká posouzení ekonomické přijatelnosti, ale pouze ochrany ovzduší. Nad rámec zkoumání ekonomické přijatelnosti musí stavební úřad též chránit veřejný zájem definovaný v § 2, § 3 energetického zákona. Žalobce předložil stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 18. 4. 2019, č. j. MZP/2019/780/99, které si vyžádal v jiné věci, jehož závěry jsou však platné i pro posuzovaný případ. Tyto závěry by měly být dodržovány i správními orgány na nižších stupních.
18. Na závěr žalobce vyjádřil přesvědčení, že má právo na to, aby bylo vydáno zákonné rozhodnutí, tedy v rámci porušení veřejného subjektivního práva může namítat porušení práva na vydání zákonného rozhodnutí. Tvrzení žalovaného k posudku označil žalobce za nekorektní, energetický posudek prokázal ekonomickou přijatelnost SZTE.

IV. Zjištění ze správního spisu

19. Dne 23. 11. 2016 podal stavebník Bytové družstvo [XX] o vydání stavebního povolení na předmětnou stavbu plynové kotelny v bytovém domu na pozemku p. č. [XX] v k. ú. [XX].
20. Stavebníkem byla doložena též stanoviska, resp. vyjádření orgánů státní správy, a to:
 - souhrnné stanovisko Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí, ze dne 26. 10. 2016;
 - závazné stanovisko Magistrátu města Jablonec nad Nisou, oddělení životního prostředí a památkové péče, jako orgánu ochrany ovzduší ze dne 13. 10. 2016;
 - Hasičského záchranného sboru Libereckého kraje ze dne 10. 10. 2016;
 - Krajské hygienické stanice Libereckého kraje ze dne 20. 6. 2016.

21. Byla doložena projektová dokumentace zpracovaná oprávněnou osobou, dále „Ekonomická rozvaha a finanční zhodnocení plynové kotelny“ s předpokládaným vyčíslením ceny tepelné energie oproti stávající ceně s roční úsporou 41,6 %, rovněž vyjádření žalobce k existenci inženýrských sítí. Stavební úřad upustil od ohledání na místě a ústního jednání a poučil účastníky řízení o možnosti podat námitky. Žalobce podal proti vybudování plynové kotelny obsáhlé námitky. Magistrát města Jablonce nad Nisou, oddělení životního prostředí a památkové péče, jako orgán ochrany ovzduší, sdělením ze dne 22. 3. 2017, stavebnímu úřadu sdělil, že pro řízení ve věci odpojení objektů od centrálního zásobování teplem zahájená po 1. 1. 2017 jsou závazná stanoviska vydaná v roce 2016 platná.
22. Dne 24. 4. 2017 vydal stavební úřad dle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), stavební povolení na stavbu předmětné plynové kotelny. K odvolání žalobce žalovaný stavební povolení zrušil rozhodnutím ze dne 1. 8. 2017 a věc stavebnímu úřadu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný stavebnímu úřadu vytknul, že stavbu neposoudil z hledisek § 77 odst. 5 energetického zákona, a mj. stavební úřad
zavázal, aby se s vypořádáním námitek žalobce proti stanovisku orgánu ochrany ovzduší obrátil na tento dotčený orgán a aby se vypořádal s námitkami ohledně vydaného územního souhlasu a stavebního povolení revitalizace žalobcovy SZTE (s novým teplovodním potrubím, na něž má být připojen i daný bytový dům) a také aby se vypořádal s námitkou nedoložení energetického posudku.
23. Stavební úřad pokračoval v řízení, žalobce znovu uplatnil námitky proti povolované stavbě. Stavebník byl vyzván k odstranění vad žádosti, a to uvedení grafické a textové části stavební dokumentace do souladu. Současně stavební úřad požádal Magistrát města Jablonce nad Nisou, oddělení životního prostředí a památkové péče, o stanovisko k námitkám. Sdělením ze dne 28. 12. 2017 tento dotčený orgán dal najevo, že stanovisko ze dne 13. 10. 2016 je platné a dotčený orgán stavbu posoudil v souladu s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší ve znění k datu vydání stanoviska, ke dni 13. 10. 2016 bylo ekonomiky přijatelnější zřídit plynovou kotelnu.
24. Rozhodnutím ze dne 23. 4. 2018 stavební úřad vydal nové stavební povolení na stavbu plynové kotelny v předmětném bytovém domě s tím, že kotelna bude umístěna v určené místnosti
v 1. PP. Bude se jednat o umístění 3 plynových kondenzačních kotlů o výkonu 90 kW, celkem výkon kotelny tedy 270 kW. Rozvody vytápění budou napojeny na stávající rozvody domu. Mezi podmínkami pro provedení stavby bylo stavebním úřadem stanoveno, že při provádění stavby nesmí dojít k žádnému zásahu do stávajícího tepelného zařízení
ve
vlastnictví
žalobce a že stavebník musí žalobci zajistit přístup k zařízení, které zůstane v domě pro dodávku tepla
do ostatních odběrných míst, a že napojení nové plynové kotelny na stávající rozvody bude provedeno až po odpojení rozvodů od zařízení soustavy CZT. Stavební úřad přezkoumal žádost z hledisek ustanovení § 111 stavebního zákona a konstatoval, že stavbou nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem a projektová dokumentace splňuje technické požadavky na stavby. Stavební úřad zajistil vzájemný soulad předložených závazných stanovisek dotčených orgánů vyžadovaných zvláštními předpisy,

jež konkrétně konstatoval. K námitkám žalobce uvedl, že byly uplatněny v rozporu s § 114 odst. 1 stavebního zákona, kromě námítky týkající se neúplnosti projektové dokumentace. Stavební úřad konstatoval, že v daném případě se energetický posudek nedokládá, protože ve vedeném stavebním řízení se postupovalo podle dosavadních právních předpisů a stavebníkovi stačilo doložit „Ekonomickou rozvahu a finanční zhodnocení plynové kotelny“.

25. Proti stavebnímu povolení podal žalobce dne 23. 5. 2018 odvolání. Dovolával se závaznosti rozhodnutí stavebního úřadu (územního souhlasu, stavebního povolení a zejména kolaudačního souhlasu), která se týkala revitalizace jeho plynové kotelny SO201 sloužící zásobování tepelnou energií i daného objektu. Dále stavebnímu úřadu vytýkal, že neřešil jeho námítky proti posouzení ekonomické přijatelnosti plynové kotelny, a uvedl, že k jejich řešení nemá působnost, když je vázán stanoviskem orgánu ochrany ovzduší. Dále žalobce brojil proti tomu, že jeho námítky vypořádal orgán ochrany ovzduší pouhým sdělením ze dne 28. 12. 2017, mělo být vydáno nové závazné stanovisko, a to dle předpisů platných k jeho vydání, a že stanovisko ze dne 13. 10. 2016 je pak z hlediska zákonných podmínek § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší nepřezkoumatelné.
26. Poté obdržel žalovaný od žalobce energetický posudek [XX]. Stavební úřad se obrátil na orgán ochrany ovzduší se žádostí o stanovisko k tomuto posudku. Ve stanovisku ze dne 6. 11. 2018 se Magistrát města Jablonec nad Nisou, oddělení životního prostředí a státní památkové péče, jako orgán ochrany ovzduší vyjádřil tak, že již k věci vydal sdělení ze dne 28. 12. 2017, které zůstává v platnosti, s tím, že bylo vydáno závazné stanovisko dne 13. 10. 2016 a k datu jeho vydání se nevyžadoval energetický posudek.

V. Napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu

27. Napadeným rozhodnutím ze dne 26. 11. 2018 žalovaný zamítnul odvolání žalobce a stavební povolení potvrdil. Konstatoval, že žalobce v odvolacím řízení předložil energetický posudek [XX]. Uvedl k němu, že nemůže brát v úvahu nabídkovou cenu žalobce, jde o čistě soukromoprávní věc. Dále konstatoval, že s energetickým posudkem byl seznámen orgán ochrany ovzduší, který se k němu vyjádřil ve stanovisku ze dne 6. 11. 2018 pouze tak, že původní závazné stanovisko ze dne 6. 10. 2016 zůstává platné, proto s tímto stanoviskem, jakož i s doplněním odvolání nebyli účastníci řízení seznámeni. Také uvedl, že stavba není v rozporu s Územní energetickou koncepcí Libereckého kraje. Protože územní energetická koncepce města není aktuální a platný územní plán tuto koncepci neobsahuje, nebylo možno toto posouzení provést. K námitkám žalobce se orgán ochrany ovzduší vyjádřil ve sdělení ze dne 28. 12. 2017, které stavební úřad zahrnul do odůvodnění stavebního povolení, čímž odstranil vytýkané pochybení. Podle žalovaného se stavební úřad vypořádal s námitkami žalobce ohledně vydání územního souhlasu, stavebního povolení a kolaudačního souhlasu na revitalizaci systému CZT – II. etapa – plynová kotelna v ulici Liberecká. Dodal, že existence nového CZT žalobce nezakládá jeho právní nárok na setrvání stávajících odběratelů u tohoto zdroje tepla a že žalobce hájí tímto způsobem jen své ekonomické a provozní zájmy. Podmínka posouzení stavby ve stavebním řízení dle § 77 odst. 5 energetického zákona byla splněna a stavební úřad rozhodoval na základě souhlasných stanovisek dotčených orgánů. Z podkladů, konkrétně „Ekonomické rozvahy a finančního zhodnocení plynové kotelny“, vyplynulo, že pro

objekt je ekonomicky neefektivní setrvat u SZTE ve vlastnictví žalobce. Žalovaný zdůraznil, že účastník řízení může uplatnit jen námitky v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona. Odkázal

na judikaturu správních soudů a zdůraznil, že podmínkami stavebního povolení bylo zajištěno,

že k dotčení zařízení žalobce v objektu nedojde, protože při zahájení prací na vnitřních rozvodech bude zařízení SZTE odpojeno. Žalobce neuvedl nic, co by nasvědčovalo dotčení jeho práv odpovídajícím věcnému břemeni k zařízení ve stavbě. Žalobce pak není oprávněn vznášet námitky rozporu stavby se zákonem o ochraně ovzduší či energetickým zákonem, proto si ani žalovaný nevyžádal přezkum závazného stanoviska nadřízeným dotčeným orgánem ochrany ovzduší. Stejně tak nemůže žalobce uplatňovat námitky proti nesprávně provedenému ověření ekonomické nepřijatelnosti vytápění. Protože žalobce nemůže hájit veřejné zájmy,

tak se žalovaný nemohl zabývat předloženým energetickým posudkem. Podle žalovaného ve stavebním povolení nebyla zjištěna taková pochybení, pro která by musel žalovaný toto rozhodnutí zrušit a věc vrátit stavebnímu úřadu k novému projednání, naopak byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou pochybnosti, a žalovaný mohl stavební povolení potvrdit.

VI. Posouzení věci krajským soudem

28. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
29. Předmětem soudního přezkumu bylo stavební povolení na vybudování nové plynové kotelny v bytovém domě (umístění 3 plynových kondenzačních kotlů o výkonu 90 kW v určené místnosti v 1. PP a jejich napojení na stávající rozvody) vydané podle § 115 stavebního zákona ve spojení s § 77 odst. 5 energetického zákona, podle něhož *změna způsobu vytápění může být provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí*. Soud předesílá, že problematikou změny způsobu vytápění a „odpojování“ bytových domů od SZTE se již opakovaně zabýval a nevidí důvod odchýlit se od svých dřívějších vyslovených závěrů (srov. např. rozsudek ze dne 26. 1. 2011, č. j. 59 A 68/2010-104, přezkoumaný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, či rozsudek ze dne 19. 10. 2010, č. j. 59 A 7/2010-36, přezkoumaný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71).
30. Stejně jako v předchozích věcech přistoupil soud i v projednávaném případě k posouzení námitek žalobce s ohledem na jeho specifické postavení v řízení před správními orgány. Soud připomíná, že žalobce nebyl stavebníkem, jemuž by bylo vydané stavební povolení přímo adresováno, a že ani z ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) body 3. či 14., § 3 odst. 2 a § 77 odst. 5 energetického zákona nelze dovodit, že by žalobce jako držitel licence na rozvod tepla a dosavadní dodavatel tepelné energie ze SZTE do budovy byl účastníkem stavebního řízení z důvodu držení licence na rozvod tepla a obchodního vztahu mezi žalobcem a odběratelem na dodávku a odběr tepelné energie. Účastníkem řízení byl žalobce z důvodu dle § 109 písm. d) stavebního zákona jako vlastník SZTE, jehož zařízení je zavedeno do domu stavebníka. Omezená možnost ostatních účastníků stavebního řízení uplatňovat své

výhrady

proti povolované stavbě (v daném případě možnost žalobce uplatňovat námitky proti stavebním úpravám za účelem vybudování plynové kotelny v bytovém domě) dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, navíc ještě omezená lhůtou stanovenou v duchu zásady koncentrace správního řízení dle § 112 odst. 2 stavebního zákona, determinuje možnost žalobce vznášet úspěšně pouze některé žalobní námitky v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

31. Z hlediska ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., žalobu ve správním soudnictví může podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu. Nejedná se tedy o generální soudní kontrolu zákonnosti správních rozhodnutí, což je ještě zdůrazněno ustanovením § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. a § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. Žaloba ve správním soudnictví může být podána jen k ochraně veřejných subjektivních práv žalobce. I v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38 (rozsudky dostupné na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud konstatoval, že přezkum rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. je možný z hlediska konkrétního poškození subjektivního veřejného práva. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu nelze úspěšně vznášet k ochraně veřejných subjektivních práv jiné osoby či pouze k ochraně veřejného zájmu [s výjimkou případu, kdy je určitému subjektu přiznáno účastenství v řízení před správním orgánem právě a jen za účelem ochrany veřejného zájmu v rozsahu vymezeném zvláštním právním předpisem tak, jak je tomu typicky v případě občanských sdružení (spolků), které jsou aktivně legitimovány k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 2 s. ř. s.; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67, publ. ve Sb. NSS č. 379/2004]. Soud ve správním soudnictví chrání práva žalobce, není povolán k obecné kontrole zákonnosti rozhodnutí, potažmo správního řízení, které mu předcházelo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015 - 38).
32. Tyto judikатурní závěry správní orgány respektovaly, žalovaný se v napadeném rozhodnutí odvolacími námitkami žalobce zabýval s ohledem na ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona a správně konstatoval, že žalobce jako účastník stavebního řízení může vznášet jen námitky v souvislosti s přímým dotčením jeho práv. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje. K této otázce se shodně vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, ve kterém se zabýval omezenou možností ostatních účastníků stavebního řízení vznášet proti povolované stavbě námitky, a to i z pohledu samotné ústavnosti tohoto ustanovení. Shodně hodnotil Nejvyšší správní soud omezenou možnost účastníka vznášet námitky ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění a následně jeho omezenou možnost úspěšně uplatňovat žalobní námitky před správním soudem např. i v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71. Stejně se k této problematice vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, či v rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34. K účastenství provozovatele SZTE ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění vedeném podle § 77 odst. 5 energetického zákona ve spojení s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší se Nejvyšší správní soud vyjádřil i v žalobcem zmíněném rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59. V tomto rozsudku Nejvyšší

správní soud konstatoval, že provozovatel SZTE není účastníkem takového stavebního řízení na základě posuzování ekonomické přijatelnosti změny způsobu vytápění pro stavebníka.

33. Za podstatné tedy soud považuje, že žalobce v řízení před správními orgány ani v žalobě nespecifikoval, jak se povolená stavba – vybudování plynové kotelny za účelem změny způsobu vytápění bytového domu – konkrétně dotkne jeho možnosti SZTE či části rozvodného tepelného zařízení (ať již dosud umístěného v předmětném bytovém domě či jinde) užívat. Žalobní i odvolací námitky tak nesměřovaly k ochraně subjektivních práv žalobce,

k jejichž ochraně může námitky ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona vznášet, nýbrž k ochraně veřejného zájmu zejména na ochraně ovzduší, když žalobce napadal vady stavebníkem předloženého ekonomického posouzení nového zdroje vytápění, resp. závěry závazného stanoviska dotčeného orgánu ochrany ovzduší. Tyto námitky žalobce s úspěchem uplatňovat nemůže. Z tohoto pohledu se právní názor vyslovený žalovaným ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 1. 8. 2017, v němž žalovaný stavební úřad zavázal mj. k tomu, aby se orgán ovzduší vypořádal s námitkami žalobce proti ekonomické přijatelnosti nového zdroje vytápění, soudu jeví jako nesprávný. Rozhodující je, že z obsahu správního spisu nevyplývají skutečnosti svědčící o tom, že by žalobcovo vlastnické právo k rozvodnému tepelnému zařízení mělo být jakkoli dotčeno, ve výkonu práv k jeho zařízení mu nic nebrání, ostatně, jak již bylo zdůrazněno, v tomto směru žalobce žádné výtky nevznsl. Žalovaný na tyto okolnosti v napadeném rozhodnutí správně poukázal zejména na str. 12 a 13 a dále na str. 14 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že stavební úřad zjistil polohu umístění stávajícího zařízení SZTE žalobce ve vztahu k umístění nového zařízení a podmínkami č. 17, 18 a 19 stavebního povolení zajistil ochranu SZTE při provádění stavby a přístup žalobci k jeho zařízení, a zdůvodnil, proč nemůže

dojít ke střetu stávajících rozvodů a ohrožení žalobcova zařízení. Argumentace, že veřejný zájem

na provozování SZTE je atributem žalobcova vlastnického práva, je nedůvodnou snahou o popření účelu a smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona, kterou žalobce cílí na připuštění jeho námitek směřujících k ochraně veřejného zájmu na úseku ochrany ovzduší, resp. námitek

proti způsobu, jakým stavebník prokazoval ekonomicky přijatelnější řešení vytápění bytového domu.

34. Rovněž žalobcem uplatněné procesní výtky vůči postupu žalovaného, resp. stavebního úřadu

ve své podstatě směřují ke zpochybnění vydaných správních rozhodnutí z hlediska jejich souladu s § 77 odst. 5 energetického zákona ve spojení s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší.

35. K námitce porušení práva žalobce být žalovaným poučen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, aby se seznámil s podklady rozhodnutí před jeho vydáním, je třeba dát žalobci za pravdu v tom směru, že postup odvolacího orgánu dle uvedeného ustanovení musí mít přednost

před uplatněním zásady rychlosti a procesní ekonomie správního řízení. Pokud tedy bylo v odvolacím řízení doplněno stanovisko Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 6. 11. 2018 jako dotčeného orgánu ochrany ovzduší a žalovaný s ním pracoval jako s podkladem

rozhodnutí (a opak z odůvodnění rozhodnutí neplyne), měl žalovaný vskutku v souladu s § 93 odst. 1 ve spojení s § 36 odst. 3 správního řádu s tímto sdělením účastníky řízení, tedy i žalobce, seznámit. V daném případě však toto pochybení žalovaného nemohlo mít vliv na zákonnost jím vydaného rozhodnutí, neboť žalobce vzhledem k omezené možnosti uplatňovat ve vedeném stavebním řízení námitky (viz argumentace shora) vůči závaznému stanovisku orgánu ochrany ovzduší, resp. způsobu prokázání ekonomické přijatelnosti nového zdroje vytápění ze strany stavebníka, stejně nemohl vůči poskytnutému stanovisku orgánu ovzduší ze dne 6. 11. 2018 vznést žádné relevantní výhrady, k nimž by musel žalovaný přihlížet a vypořádat se s nimi meritorně.

36. Stejně tak nemohl být žalobce zkrácen na svém právu, aby se orgán ochrany ovzduší, případně další orgány ochrany životního prostředí zabývaly jeho námitkami, jejichž důvodnost se žalobce snažil prokázat energetickým posudkem [XX], předloženým až v odvolacím řízení.

Na tomto místě soud odkazuje na správnou argumentaci žalovaného na str. 15 napadeného rozhodnutí. Zde žalovaný vysvětlil, že vzhledem k tomu, že odvolací námitky žalobce překračují rámec možných námitek dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, nebyl důvod dát žalobcem rozporované stanovisko orgánu ochrany ovzduší k přezkoumání nadřízenému dotčenému orgánu ochrany ovzduší, jak předvídá § 149 odst. 4 správního řádu, přičemž tento závěr lze obecně vztáhnout i na další dotčené orgány chránící veřejné zájmy na tom kterém úseku státní správy. Shodně o porušení procesních práv provozovatele SZTE plynoucích z § 2 a § 3 správního řádu a o povinnosti přezkumu závazných stanovisek nadřízeným správním orgánem dle § 149 odst. 4 správního řádu uvážil ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud, např. i v žalobcem zmiňovaném rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, bod [55], či v rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34.

37. Podle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, ve znění účinném do 31. 12. 2016, *právnícká a fyzická osoba je povinna, je-li to pro ni technicky možné a ekonomicky přijatelné, u nových staveb*

nebo při změnách stávajících staveb využít pro vytápění teplo ze soustavy zásobování tepelnou energií nebo zdroje, který není stacionárním zdrojem. Dle citovaného ustanovení, ve znění účinném

od 1. 1. 2017, *právnícká a fyzická osoba je povinna, je-li to pro ni technicky možné a ekonomicky přijatelné,*

u nových staveb nebo při změnách stávajících staveb využít pro vytápění teplo ze soustavy zásobování tepelnou energií nebo zdroje, který není stacionárním zdrojem. To neplatí, pokud energetický posudek prokáže, že využití tepla ze soustavy zásobování tepelnou energií nebo zdroje energie, který není stacionárním zdrojem, není pro povinnou osobu ekonomicky přijatelné.

38. Posouzení změny způsobu vytápění z hledisek zákona o ochraně ovzduší slouží k zajištění práva na ochranu ovzduší před znečištěním a nepříznivým účinkem látek na život, zdraví a životní prostředí. Od posouzení vlivu změny tepelného zdroje na kvalitu ovzduší je třeba odlišit posouzení ekonomické přijatelnosti změny způsobu vytápění, a to výhradně z pohledu stavebníka. Pokud žalobce soudu předložil stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 18. 4. 2019 týkající se této problematiky, neoznačil jej výslovně jako důkaz. I v případě,

že by tak žalobce učinil, soud by k dokazování nepřistoupil, neboť jeho obsahem

byl výklad shora cit. ustanovení, k čemuž je v probíhajícím řízení nadán soud. Ať se již jednalo o prokázání ekonomické přijatelnosti nového zdroje vytápění ve stavebním řízení zahájeném před 1. 1. 2017 (srov. čl. II bod. 1 přechodných ustanovení zákona č. 369/2016 Sb. a důvodová zpráva k tomuto zákonu), či prokázání ekonomické nepřijatelnosti využití tepla ze SZTE energetickým posudkem po 1. 1. 2017, vždy šlo o povinnost stanovenou zákonem té osobě, která změnu způsobu vytápění stávající stavby realizuje. K ekonomické přijatelnosti změny způsobu vytápění Nejvyšší správní soud v bodu [48] rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, uvedl: „Energetický zákon neukládá ekonomické posouzení přijatelnosti zásobování teplem ze SZTE nebo ze stacionárního zdroje provozovateli SZTE, a proto mu ani z důvodu neexistujícího práva nemůže zakládat procesní právo účastníka řízení uplatňovat námitky proti tomu, jakým způsobem ekonomicky přijatelnější řešení zásobování teplem prokazuje stavebník. Krajský soud správně hodnotil, že nemohly-li být ekonomické zájmy stěžovatele v řízení zohledněny, nemůže stěžovatel namítat ani nesprávný způsob doložení nákladů na vytápění z jiného zdroje.“

39. Pokud tedy žalobci nesvědčilo žádné procesní právo účastníka řízení uplatňovat námitky proti způsobu, jakým ekonomicky přijatelnější řešení vytápění stavebník prokazoval (v projednávaném případě listinou „Ekonomické rozvahy a finančního zhodnocení plynové kotelny“), nemůže uspět ani s procesními námitkami ohledně způsobu, jakým se žalovaný (potažmo stavební úřad, jak žalobce tvrdil v replice), resp. dotčené orgány (argumentace žalobce není v tomto směru zcela konzistentní) vypořádaly s důkazem (energetickým posudkem) předloženým na podporu nepřipustných námitek. Pro úplnost soud uvádí, že ačkoli žalovaný na str. 9 svého rozhodnutí energetický posudek stručně zmiňoval v rámci rekapitulace průběhu správního řízení, jednoznačně v závěru rozhodnutí odůvodnil, že žalobce nemůže hájit veřejné zájmy, proto se nemohl žalobcem doloženým energetickým posudkem zabývat. Žalobcovy námitky týkající se hodnocení důkazů, včetně důkazní hodnoty předloženého energetického posudku a správnosti zjištěného skutkového stavu tak nejsou opodstatněné. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný měl setrvání u SZTE za ekonomicky neefektivní, což stavebník prokázal ekonomickou rozvahou předloženou stavebníkem, a znovu je třeba zdůraznit, že námitky proti způsobu prokázání ekonomické efektivity nové plynové kotelny žalobce nemůže s úspěchem uplatnit.
40. Napadené rozhodnutí pak není nepřezkoumatelné ani proto, že by žalovaný rezignoval na žalobcovy odvolací námitky ohledně nutnosti doložit energetický posudek podle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší ve znění účinném od 1. 1. 2017. S odvolací námitkou zahrnutou pod bodem Ad 3) se žalovaný vypořádal na str. 15 napadeného rozhodnutí v souladu se shora uváděnými judikaturními závěry tak, že žalobce není oprávněn uplatňovat námitky nezákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu pro rozpor se zákonem na ochranu ovzduší, jakož i energetickým zákonem, ani námitky rozporující stavebníkem doložený podklad „Ekonomická rozvaha a finanční zhodnocení plynové kotelny“. Zbývá dodat, že z rozhodnutí žalovaného *implicite* vyplývá, že se žalovaný v tomto směru plně ztotožnil s právním hodnocením stavebního úřadu, když neshledal žádné vady řízení ani nezákonnost a k naplnění zákonných podmínek pro vydání stavebního povolení ve smyslu § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší shledal postačujícím doložení zmíněného ekonomického posouzení nového zdroje vytápění, které bylo součástí projektové dokumentace.

41. Nedůvodnou je také námitka týkající se porušení zásady dvojinstančnosti řízení, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný „dovysvětlil“ argumentaci stavebního řízení ohledně existence vydaného územního souhlasu, stavebního povolení a kolaudačního souhlasu (na umístění stavby žalobcova teplovodu a stavbu kotelny v rámci revitalizace SZTE). Žalovaný ve vyjádření k žalobě příhodně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž nikoli každá nedokonalost či vada správního rozhodnutí mají vést k jeho zrušení. Rovněž v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, publ. ve Sb. NSS 3837/2019, Nejvyšší správní soud konstatoval, že zrušení správního rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň je až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. V bodu [18] tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud výslovně připustil možnost odvolacího orgánu doplnit a zpřesnit odůvodnění napadeného rozhodnutí, nejde-li samozřejmě o rozpory takové intenzity, jež by vedla k jeho nepřezkoumatelnosti.
42. Žalovaný v projednávané věci nijak nepochybil, pokud rozhojnil argumentaci stavebního úřadu týkající se žalobcem tvrzeného „střetu“ správních rozhodnutí dříve vydaných žalobci a vydávaného stavebního povolení na plynovou kotelnu uvedenou na str. 7 stavebního povolení. Skutkový stav věci stejně jako právní úvahy, jimiž byl stavební úřad veden, lze ze stavebního povolení seznat, nejedná se o případ nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, které by musel žalovaný pro závažnou vadu zrušit. Nic tedy žalovanému nebránilo, aby argumentaci stavebního úřadu, která stála na tom, že zmíněná správní rozhodnutí neznamenají, že předmětný bytový dům musí být připojen právě k žalobcovu zdroji tepla, v rozhodnutí o odvolání doplnil a rozvedl. Konkrétní námitky proti závěrům uvedeným stavebním úřadem ani žalovaným pak žalobce neuplatnil.

VII. Závěrečné posouzení a náklady řízení

43. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobce i žalovaný nevyjádřili nesouhlas ve stanovené lhůtě.
44. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu náklady nad rámec jeho běžné činnosti ani nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
45. Osobě zúčastněné na řízení nebyla náhrada nákladů řízení přiznána v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jí soud neukládal žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž jí mohly náklady řízení vzniknout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 10. říjen 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu